

Jeg ønsker nu bare, at vi maa faa Lov til at blive her. Men dersom Povl ingen Praksis faar, bliver vi jo nødt til at rejse endnu længere bort. Saa maa vi udvandre.“

„Kære — det tænker I da ikke paa?“

„Ja, hvad skal vi gøre? Povl har nogen Familje i Avstralien. Han mener, at det maaske kan hjælpe ham til at komme i Vej derovre. Vi har ogsaa hørt, at der skal være Mangel paa ordenlige Læger. Og en samvittighedsfuld og dygtig Læge, det er min Mand. Det er skammeligt at sige andet om ham!“

Jytte var paany et Øjeblik bleven borte i sine egne Tanker.

„Avstralien! Aa ja . . . hvorfor i Grunden ikke? Ny-Zealand, ikke sandt? Jeg har altid været lidt forelsket i det Navn. Jeg synes, det lyder saa forjættelsesfuldt. Og saa er det altsammen saa dejlig langt borte.“

„Ja, Tak skal du ha'! Jeg bliver dog helst hjemme,“ begyndte Meta; men i det samme skræmtes hun op ved Lyden af et Ur, der slog. „Nej nu maa jeg hjem, Jytte!“

Hun fik dog ikke Lov til at gaa, før hun havde set Lejligheden. Jytte tog hende under Armen og førte hende rundt i Stuerne, helt ud i Køkken og Fadebur, hvor hun iøvrigt selv følte sig omtrent lige saa fremmed som Veninden.

Paa Tilbagevejen lagde Meta Armen om Jyttes Liv og sagde:

„Saa er du virkelig nu lykkelig?“

„Ja, det er jeg!“

„Din Mand forkæler dig vist ordenlig?“

„Hvorfor tror du det? — Men det gør han forresten, og det har jeg slet ikke noget imod. Vi passer i det hele udmærket til hinanden. Det undrer dig, ikke sandt? Jeg kan endnu se dit forskrækkede Ansigt, da du traf ham paa Storeholt. Men jeg kan betro dig, at jeg just heller ikke blev stormbegeistret for *din* Mand, da jeg saae ham første Gang. Saa det gaar lige o—p — op!“

Meta vidste ikke noget at svare derpaa og tav derfor. Det var hende ganske ubegribeligt, at Jytte kunde føle sig lykkelig med den Nar af en Mand, og Forsikringen lød nu heller ikke helt tro-